

בתערוכת היחיד הראשונה בארץ מפגין הרולד רובין סגנון מגובש למדי. אף שחלק מהמוצגים בתערוכה נעשה תוך שימוש והעזרות בצבע (שאפילו מופיע בטכניקות שונות), הרי עיקר סגנונו של הרולד רובין נוצר משימוש מיוחד בקו ועיצוב כמעט פיטולי של הנפחים והחללים. ייחודו של הצייר הוא ביכולתו להתוות מערכות קוויות רתמיות, בהן הוא מגיע ליחסים ההרמוניים ביותר בין הקווים. הדיוק הרב במציאת היחס ההרמוני הבין-קווי, שהוא כמעט מלודי, בולט אפילו אם תעשה השוואה בין ציורו לבין ציורם של מספר אמנים הקרובים לאותה גישה, כגון איזוהו טאנגי, רופינו טמאיו וחואן מירו: אצלו, כמו בציורם, בולטת הניולות והדינאמיקה הריתמית של הקו, אך בעוד שאצל אמנים אלה מצויים תמיד ויתורים חלקיים על היחס ההרמוני של הקו לטובת היחסים המורכבים יותר שבין הקו והצורה המוגדרת על ידיו, הרי אצל הרולד רובין ישנה שמירה חמורה מאוד על היחסים הבין-קווים, המקבלים תוך כדי עיצובם גוון אסתטיסטי וכמעט גראפי. בדרך ציורו של רובין נוצר, איפוא, יחס מיוחד בין ההתפתחות הקווית ובין העצמים הנוצרים על ידי התפתחות זאת: העצמים - המשמשים לצייר כאבני בניין למבנה הציורי במובנו הרחב יותר - אינם יסודות ראשוניים במלוא מובן המילה: הם תמיד מותנים ונוצרים על ידי יחסים קווים הקודמים להם ומגדירים אותם. משימוש זה נוצרת כפילות מוזרה: מחד גיסא, לפי תוכנם הציוריים הם אקספרסיביים ורבי מתח ומורגש בהם צד סוריאליסטי רב עוצמה; מאידך גיסא, מבחינת עיצובם הקווי ההרמוני, יש בהם דיוק חסר טעויות, המקנה להם גוון קלאסי ורגוע. בלשון אחרת: מול התוכן האקספרסיבי והסוריאליסטי בו מודגשת ונמסרת חווית איום, חרדה ובעתה, ניצב העיצוב הקווי המתון, הרתמי והגראפי, שיש בו אפילו קרירות לא רגשית מסוימת. יתר על כן, היחסים בין קשת וקשת, תנועה מול תנועה וגוש מול גוש הם כה מדויקים, עד שנוצר שיווי משקל ואיזון המקנים לציורים תחושה סטאטית למדי.

כאשר נאמר כאן שהעיצוב הקווי הוא מדויק כל כך, אין להבין תיאור זה כרמז לכך שיש עקבות של עיצוב אינטלקטואלי בלבד בציורו של רובין; היפוכו של דבר, הקו הוא ספונטאני, שוטף וחופשי לחלוטין. שטף וקלות אלה עוד מוסיפים נימה של חוסר מאמץ להתפתחות הקווית ומבליטים את הניגוד בין התוכן והקו.